

Bob seděl šťastně na větvi a užíval si potlesk, který patřil jenom jemu.

Pan Brkoslav zburcoval celou voliéru. Na pomoc mu přiletěla rodina nejbližší i vzdálená a všichni se sborově pustili do tří nezbedných holčiček. Paní Brkoslavová štípla přes mříž Hanku do ruky a ta leknutím nadskočila a vzala nohy na ramena. Blanka s Ankou běžely hned za ní. Jenže pro Boba už bylo pozdě. Poprvé v životě se dmul pýchou, jaké vzbudil veselí. Rodiče ho mohli přemlouvat, jak chtěli, vysvětlovat, že to vůbec není vtipné – ale odpovědi jim bylo jen další hlasité říhnutí. A tak byl problém na světě.

V baru u Moudré opice se ten večer sešla celá početná rodina Brkoslavových. Slova se ujal pan Brkoslav. Když osazenstvu vypověděl, jak katastrofální následky měla pro jejich syna návštěva zdivočelé předškolní třídy, i vlci, které to věčné ptačí štěbetání pravidelně rušilo během odpoledního spánku, soucitně kývali hlavou. Na hlasité krkání se nejen špatně dívalo, byl to i teror pro uši. Inka si protřepala jedno z chapadel. Končetina ji z dnešního zápisu už bolela. Když se rozhlédla po přeplněném baru, bylo jí jasné, že její práce ještě zdaleka není u konce.

Nestor podal uplakané paní Brkoslavové kapesník.

„Zkoušeli jste lepicí pásku přes zobák?“ zajímal se pan Varan.

„To mi nepřipadá jako dobrý nápad. Vždyť se může udusit,“ zavrhla nápad Inka, kterou představa Boba se zalepeným zobáčkem úplně rozesmutnila.

Rada starších ani tentokrát nezklamala.

„Nebojte,“ začal opatrně Nestor. „Však my přijdeme na to, jak ho tento strašný zlovyk jednou provždy odnaučit.“ Papoušek se na bidýlku prošel sem a tam jako vždy, když hluboce přemýšlel.

Otto mezitím radostně nadskočil a prsty si poklepal na temeno hlavy. „Nemá teď někdy Bob narozeniny?“ zkusil Otto.

Paní Brkoslavová hned ožila. „Ano, příští týden. Proč?“

„Výborně, výborně, to se nám skvěle hodí,“ mnul si bradu opičák.

Ten večer zaznělo řešení, které rodina Brkoslavových uvedla do praxe hned následující týden.

Bob byl překvapen, když rodiče přišli s návrhem, aby uspořádal velkou narozeninovou párty a pozval všechny spolužáky. Ještě loni mu dovolili jen maličkou oslavu – prý aby maminka nemusela tolik uklízet. Letos ale nic nenamítali, a tak pozval celou ptačí školu. Téměř všichni nadšeně potvrdili účast. Tatínek se plácl přes kapsu a pohoštění objednal ve vyhlášené ptačí restauraci. Měl se podávat ten nejlepší zob a také plody, které má rodina Brkoslavových nejraději.

Rodiče si dobře pohlídali, aby syn strávil celý týden před oslavou doma a s nikým nechodil ven. Nedalo se nic dělat, aby jejich plán vyšel, žádný spolužák se o jeho strašném zlovyku zatím nemohl dozvědět.

Voliéra byla v narozeninové odpoledne narvaná k prasknutí. Někteří ptačci se dovnitř ani nevešli, a tak dění na oslavě sledovali zpovzdálí. Krmítka pře-

tékala jablky a malinami. Bob se radoval, že se oslava tak vyvedla. Teď když ve škole měli letní prázdniny, byla taková sešlost pro všechny vzácnosti.

Na jedné z větví spatřil několik kamarádů ze třídy. Hned se k nim rozletěl.

Pozornosti ostatních se těšil malý snovač. „Víte, proč má žirafa skvrny, a ne pruhy?“ vyprávěl zrovna ostatním vtip.

„No proč? Řekni!“ dožadovali se nedočkavě spolužáci.

Snovač se načepýřil a zpěvným hlasem řekl: „Protože zebra byla rychlejší!“

Ozval se výbuch smíchu. Několik spolužáků se smálo tolik, že popadali z větve dolů.

Bob to úplně nepochopil. „Rychlejší v čem?“ zajímal se. Jeho otázka však zanikla ve veselé vřavě, kterou snovačův vtip způsobil.

Když smích slábl, ucítil Bob příležitost. Dobře naladěné obecenstvo by měl a něco hodně vtipného taky. Pokud by se mu dostalo alespoň polovičního úspěchu jako v případě těch tří rozverných holčiček, byl by štěstím bez sebe. Ta vidina mu vehnala vzduch do zobáčku. Rozhodl se, že do toho dá všechno, aby se před ostatními ukázal. Otevřel zobák a vypustil z něj sérii dlouhých a hlasitých říhnutí.

Boba probodly vyděšené pohledy všech hostů.

„Krutí brka, paví pera, co to má znamenat?“ ohradili se účastníci oslavy.

Ten silný proud vzduchu z Bobova zobáku navíc nečekaně odhodil několik spolužáků lehčí váhy o kus dál. Malý ťuhýk si narazil zadek, snovač zase rychle roztahoval pochroumané křídlo.

Ostatní ptáčci se na Boba obořili: „Fůj, co to to do tebe vjelo? Nechutný! To se k tobě vůbec nehodí...“ Na víc už nečekali a frnkli pryč. Bylo po oslavě a Bob osaměl.

Když ten večer usínal, přiletěl za ním tatínek. Utrápený Bob měl slzy v očích.

„Zkazil jsem oslavu, všechny jsem vyhnal. Nikdo se mnou teď nechce kamarádit.“

Tatínek se potutelně usmál. „Neboj, všechno se dá napravit. Chce to jen pa-

matovat na jednu věc.“ Tajemně roztáhl křídlo a přiblížil jej k zobáku. „Vždycky si dej křídlo před zobáček, když si potřebuješ krknout. Je to slušné, a navíc i bezpečné.“ Tatínek ho křídlem pohládl po zádech. „A neboj se, kamarádi ti ten chvilkový nešvar odpustí. Zítra za nimi zaleť a omluv se jim. Začni u krkavce, ten bude mít jistě pochopení,“ poradil mu pan Brkoslav. „Zrovna jsme si s maminkou říkali, jak už se těšíme na další oslavu. Tak dobře jsme se dlouho nenajedli... Všechno nejlepší, synáčku.“ Tatínek špičkou zobáku podrbal synka na hlavě.

Bob přikývl, i když mu v bříšku stále přebýval ten sklíčený pocit. Oči se mu začaly klížit únavou. Ještě než se ale zcela oddal spánku, několikrát si vyzkoušel přiblížit křídlo k zobáčku. Z větve se ten večer jeho vysokým hláskem opakovaně ozývalo: „Pardón!“

A přímo pod ním úklidová firma Kulíšek & Kulík zametala poslední stopy po narozeninové oslavě. Tito dva podnikaví ptáčci, odborníci ve svém oboru, uklidili už tolik voliér, že to přestali počítat. Paní Brkoslavová spokojeně sledovala, jak jim jde práce od ruky, a byla šťastná, že úklid tentokrát svěřila profesionálům.

